The Road To Hell (I)

On Noiembrie 29, 2018

Modul în care tratezi ceea ce se întâmplă în viața ta are ca și consecință starea ta din momentul imediat următor producerii unei schimbări a realității pe care nu ți-o recunoaște nimeni.

Uneori mă gândesc la mine ca la o lume prinsă între momentul trecut al unei vieți irosite, plină de lucruri de care veșnicia nu își reamintește, și activarea intuitivă a unui vis plin de nădejde care se repetă în mod constant fără să-mi dau seama de ce, fără să întrezăresc semnificația lui spirituală. Singura operă de artă care face cinste sublimei mele călătorii într-o seară ploioasă de toamnă este consecința unor trăiri echivalente rugăciunii de dinainte de marile evenimente ale unei existențe efemere.

O lume care vine, o lume care pleacă, două imagini suprapuse într-un real zgomotos sunt închipuite din înaltul punct de vedere al aventurierului ocazional, menite să exprime ruptura categorică între ultimele concluzii dinaintea unui turneu final al recordurilor de viteză și valoarea unei inițieri în intriga unei narațiuni concentrată de-a lungul unui prezent ficțional. Suflul de magie al clipei de față este mișcarea volanului spre exteriorul virajului și apăsarea accelerației în doze potrivite.

Un delir poetic sau un vis trecător? Cu responsabilitate, mă văd nevoit să îmbrățișez orice parte a întâmplărilor care mă încearcă cu sau fără îngăduința Domnului, ca și când aș fi subordonat unui copios joc al fanteziei care se dispensează de conformismul unei lumi așezate, liniștite și serbede. Parcurg mai departe călătoria spre un orizont nedefinit și intangibil, datorat unei visări punctate de reflecții asupra vieții și artei, pe un drum al purei rațiuni, dar care începe cu o întrebare nelămurită: „de ce tocmai eu, într-un loc numit Lumea Pierdută” ?

Neîndoios, am totuși de partea mea evidența experienței privilegiate a luminilor stradale, schimbări frecvente ale vitezelor, care mă ajută să cunosc structura adevărată a lucrurilor cele mai însemnate dintr-o viață afișată în oglinzile retrovizoare ale realității imediate.

Leadership: Dispui de capacitatea de a încerca stări contradictorii și de a proba experiențe de mare angajament în interiorul unei narațiuni care se cere dezintegrată sub presiunea unei realități care se arată mai presus decât poate duce o minte obișnuită cu confortabila lume a simbolurilor?

Mașina nu este un simplu mijloc de locomoție, ci expresia puterii de reprezentare a unei realități mai vii, mai alerte, mai evoluate, mai tulbure, ce te încearcă la proba unui timp al vieții plină de adrenalină, văzând apartenența la o structură de mentalitate mai complexă. Când te regăsești într-o lume străină și încerci să domolești mijloacele ei de a te face prizonier, ar fi util să-ți reamintești de ideea potrivit căreia artistul trebuie să picteze ceea ce vede în continuă mișcare pentru a surprinde cadrul unei lumi în care narațiunea pare a continua viața însăși.

The Road To Hell surprinde melancolia predestinării unui ins care nu îndrăznește să se ridice împotriva destinului său fatal, durerea continuă a omului aflat în fața unei lumi ostile, pendulând, în neliniștea lui, între îndoieli și certitudini. În același timp, trecând prin orice intersecție, drumul poate să marcheze lupta pentru cucerirea unui mare simbol de credință, o încercare de a ieși din labirintul atâtor stări contradictorii.

Pe trunchiul aspirației pătrunse de un întreg patetism legat de o inițiativă utopică de schimbare, ieșire dintr-un timp și spațiu uzat, se altoiesc mlădițele sensibilității neînfricate, împletite în voia unei clipe de abandon, germeni stimulatori ai incertitudinii în fața unui orizont întunecat. În sfârșit, se simte libertatea de dincolo de barierele vremelniciei clipei prezente.

Leadership: Poți identifica acel element diferențiator care să inspire starea ta din momentul producerii unei schimbări în povestea realității pe care nu ai mai spus-o niciodată?

Cauza oricărei întreceri cu tine însuți într-un timp al nimănui este fuga de o viață și o lume cărora nu le mai vezi rostul. Dincolo de orice îndoială rezonabilă, fuga mea într-un sens sau în altul, drumul pe care îl parcurg de la o lume la alta, generând mereu o atmosferă nouă plină de figuri umane rătăcite, cade în mreaja afectelor și pasiunilor cele mai vehement dezlănțuite.

Totul pare să fi pornit de la gândurile unei minți disperate după senzații tari, dintr-o schimbare de profunzime produsă într-o revărsare de acorduri lirice, dar în care domnește cea mai adâncă nostalgie a începutului și sfârșitului unei povești cu intrigă polițistă, datorită căreia te simți continuu într-o stare alertă.

Viața mea nu se constituie ca o compoziție ce dă impresia că urmărește desfășurarea unei povestiri imaginare, ci este însăși povestea imaginară plină de suspans care se amestecă cu povestea plină de frământări a prezentului real. Fantezia care mă leagă de realitatea unei trăiri concrete aparține înflăcărării de a demara acțiuni îndrăznețe, determinării în a porni pe cărări nebătătorite.

Element diferențiator care inspiră starea mea din momentul producerii unei schimbări în povestea realității pe care nu am mai spus-o niciodată, este acea senzație de "high" care nu cere mântuire, fiind explicată ca o rupere de trecut și ca o incursiune într-un posibil imaginar al tuturor posibilităților.

Leadership: Poți să-ți asumi integral gradul de incertitudine în fața unui imbold ce depinde de experiența anterioară în gestionarea situațiilor de viață, fără să devii prizonierul unei conștiințe care se străduiește să pună rațiunea înaintea fanteziei?

Cine s-ar încumeta să treacă în locul meu, ar fi îndreptățit să experimenteze o abundență nebănuită a situațiilor în care se aplică deformarea sau supradimensionarea unui fragment din realitatea cea mai palpabilă, privind totul din prisma emoțiilor care te încearcă doar în fața unei decizii neașteptate. Cumva, par să experimentez aceeași situație prin care trecea Humbert Humbert din romanul "Lolita":

Am virat, așadar, trecând pe partea stângă a șoselei, mi-am verificat starea de spirit și am constatat că era bună. Aveam senzația plăcută a unei dizolvări interioare, cu elemente de tactilitate difuză, amplificată de gândul că, rulând pe contrasens, mă apropiasem fantastic de eliminarea legilor de bază ale fizicii. Într-un fel, era un neastâmpăr metafizic. Mânam pe fața excentrică a oglinzii, domol, visător, fără să depășesc douăzeci de mile pe oră. Circulația era redusă. Mașinile de mă depășeau claxonau brutal. Automobilele care veneau spre mine ezitau, virau brusc și se văicăreau îngrozite. Am constatat curând că mă apropiam de zone populate. Am trecut pe roșu, ce senzație !

Ceea ce se opune trăirii prezente este sentimentul unei rătăciri în jurul unei singure axe care se vede în oglindă "reverse", fiind accesată în urma unui act de judecată a sinelui. Ai senzația că faci parte dintr-un scenariu de viață mai dur, mai cizelat, mai tensionat, care se remarcă

prin retrăirea unei situații de libertate totală în luarea deciziilor. Dar în același timp te afli în prizonieratul unei conștiințe care dă o amprentă morală oricărui act de voință.

Conștiința care se străduiește să pună rațiunea înaintea fanteziei este acea parte din tine care vine din afara ta, legată de anumite situatii care te-au marcat profund printr-o călătorie fascinantă în timp, dar care nu se poate schimba - fiindcă își găsește proiecția în realitatea prezentă.

Leadershipul are ca temei următorul mesaj semnificativ: dacă nimeni nu-ți cunoaște realitatea din care îți fabrici fantezia dătătoare de emoțiile cele mai puternice, atunci nimeni nu-ți poate cere socoteală pentru felul cum gândirea îți influențează viața.

The Road To Hell vizează înclinația spre compromisul raportării la un prezent plin de incertitudine, prezentat sub forma unei fantezii care are ca scop trăirea unor emoții pline de forță și elan care te introduc în contextul unei lumi în schimbare.

* Notă: Chris Rea - The Road To Hell

Source: https://neculaifantanaru.com/the-road-to-hell.html